nová
poézia

SLOVENSKÝ
SPISOVATEĽ

JÁN
FRÁTRIK

Diaľky v nás

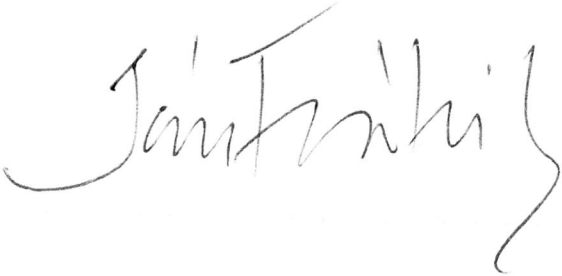

T18/FRAT1-7
KATOLÍCKA UNIVERZITA
V RUŽOMBERKU
Univerzitná knižnica
Hrabovská cesta 1
034 01 RUŽOMBEROK
D1

© Ján FRÁTRIK 1986

Keď sa túžba k túžbe mihne,
keď sú diaľky celkom v nás,
vyhľadávaš slová k hymne,
plné najčistejších krás.

Odchod, návrat vždy ťa dojíma —
ako v diaľke rodná otčina.

Obzory a križovatky.
Koľkože máš, svete, zvodných ciest!
Cez ten rodný domov sladký
čo je snov a lásky dovidieť?

ČIERNOMORSKÉ VARIÁCIE

VÝCHOD SLNKA

Ponurý zamat ako závoj rozprestrený,
rozhranie mĺkvej tmy a blýskavého dňa.
Stupnica dúhy, silueta bielej peny
a potom samá červeň priesvitná.

Mäkkuško stúpa žiara do oblakov,
byzantský, románsky a renesancia, gotika
okrajom čipky pozdravuje vtákov
a potom nesmierne sa mora dotýka.

Ohnivá čiara, polkruh, rubínová guľa,
krvavé lúče dotváranie mora osviežia.
Vyhupne ponad obzor, do zlata sa zakotúľa —
odveký pozdrav hôr a pobrežia.

Našu zem pozobúdza z polnoci a zo sna,
rybárske člny oťažené ťahá ku brehu.
Rubín a šarlát na ústupe. Zlatá súhra skvostná.
A nový deň je plný túžob, plný úsmevu.

ČAJKY

Strieborné lietavice ponad nekonečnú vodu,
za loďou najvernejší roj —
vítajú úsvit, keď sa nocou lúče zobú,
keď vlna vlnu perlí o príboj.

Akoby v dlhých letoch ani neustali,
nad zemou zažíhajú fakle krás —
ustaté zbiehajú sa ponad temné skaly,
keď bolesť vôd sa dvíha ako rozbúrený pás.

Roznesú naše túžby v šírošíre strany,
nad mólom dlho, dlho krúžia si —
keď jedna zhynie, plačú umieraním
a potom na vlnách sa pokolíšu — moreplavci
úžasní.

VARNA

Obrázok zlatej Varny
je ako nádych jarný,
je ako sen.
Závetrie tichej palmy,
kde oslík skromnosť dal mi
na každý deň.

Od mora láska vanie,
Varna je milovanie,
je samý kvet.
Keď šarlát zhorí vo mne,
zažnú sa nové ohne,
môj minaret.

Varna ti šepká: ostaň,
napi sa z mojich fontán
pre rozkoš krás —
podáva dievča kvety,
jej oči sú jak svätý
chrám Nikolas.

Na schodoch katedrály,
milenci tichí stáli,
zvonili tramvaje.
Náladu celkom snivú,
splavíme v akváriu,
kým Varna tmavá je.

V ZLATEJ RYBKE

Aróma cigariet a vánok dekoltáží.
Aj tu sa pije more.
V tanci sme ako na vzbúrenej vlne,
dotykom prstov nik sa neubráni.
Ach, aká vystrapkaná je dnes láska
a sme tu ako sardinky.
Oleja túžob dosť.
Oči džezmanov sú ako podvečerná pláž,
nedočkavé a tak prázdne.
Kúpte si koktail hoci s haringom —
len nech vám neunikne jediná chvíľka
nedočkavej erotickej plavby.

POHĽADNICA Z NESEBARU

Obrázok, o akom som v detstve sníval,
keď otec za svetovej vojny blúdil po mori.
Skaliská, lode, trojfarebný príval.
Ech, syn môj, len tej vojny nemalo byť —
hovoril.

A taký obrázok sa teraz pred očami sunie,
keď hľadím od prístavu na mesto.
Na lúčoch kolíše sa túžby novolunie —
ej, bodaj by ich bolo viac než sto.

Byzantská krása ako v morskej mušli perly,
lúč slnka pozlacuje každý chrám —
v tehličkách symetrických oči moje na hviezdice
krehli,
tu v týchto hradbách chcel som byť tak sám.

Na každom metri odkrývajú históriu,
sarkofág, teatrálne masky, amfory —
detiská pre melón sa do zástupu ryjú
a vo mne grécke víno minulosťou zahorí.

Ako je dobre po asfalte bosý kráčať
za hradnú bránu na Slnečné pobrežie,
oddať sa dunám, ťavám, slobodienke vtáčat,
kým slnko zlatým horizontom Čierne more
rozreže.

V páľave augustovej všetko sa tu do azúru
zasní,
staručký rybár opravuje sieť —
on túži po rybe — ja po verši a básni,
však oboch začína nás morská láska pliesť.

Uličky úzke vbehli ako do tunela,
tie všetky domy majú jeden sloh a jeden štýl.
Kedysi rímska sláva sa tu zlatom skvela,
tá zlatá farba rozpadnutých chvíľ.

Kupujem perleťový náramok — dvanásť leva,
za zvyšok vyjednávam čierny fez —
na tomto polostrove slnko všetko rozospieva,
tu celkom nič už neznamená: dnes.

Balčik je samý tuf a pieskovec a skala,
feredže Turkýň ovievajú ulicu,
chcel som z nich snímky, každá však sa bála,
pred aparátom iba Tatári a cigánčence múdri sú.

Poháňa chlapček somárika hore mestom,
z každého okna vanie opustenosť na more.
Tu nikto nemá problém, čo sa Európou znieslo
a milý spieva milej O mio sole d'amore.

V prístave vojak signalizuje si z lode,
na móle druhý hlášku preberá,
džamija nad cmiterom spustla v ťažkej zhode,
polmesiac tajne vychodí len v srdciach zvečera.

V arkádach kráľovského zámku špliecha dávna
láska,
legendu spriadli Mária a Mohamed —
zvetraný čas už v rozvalinách na terase praská,

kým nepremenné kolísanie večne z mora znie. . .

2011/F4566
KATOLÍCKA UNIVERZITA
V RUŽOMBERKU
Univerzitná knižnica
Hrabovská cesta 1
034 01 RUŽOMBEROK

II

V Domine často nový program býva,
kĺzavý tanec telo k telu pribíja.
Dve slnká v blúzke — rozbúrený príval,
ťahunké sukne zvlnili sa v číry splav.

More má tisíc rozptýlení, sily svoje,
lavičky roznežňujú pritúlený pár —
chvejú sa túžby ako nestíšené bóje,
kým hviezdy modelujú lásku zo zasnených čiar.

Tí dvaja hovoria si očami a bozkom,
po sebe každý z nich tu zahorel,
pred tancom ušli, nechali ho mladším hosťom
a teraz zažíhajú pohľad iba na more.

III

V Aladža monastýre
spievajú už len číre
previsy.
Samota zrak svoj klopí
jak diakon a popi
kedysi.

Zderavel ornát zlatý.
Pod zemou kazematy,
tma a chlad.
Kým chvíľa k vekom klesne
stihol čas dávne piesne
pozráňať.

Z ikony na ikonu
prastaré žalmy stonú —
mĺkvy chór.
Dávny hlas ponad more
v tajomnom rozhovore
utíchol.

ČLOVEK JE UŽ TAKÝ

Chytám si pohľad až tam kdesi za obzor,
sám ani neviem kde.
Takéto čudné zablúdenie,
viem, nikde nevedie.

Ale človek je už taký —
s diaľkami rád sa o všeličom radí,
najradšej s vlastným svedomím.

Ach, prehŕňať sa v myšlienkach
ako mesiac v prílive a odlive.
Aspoň po bóje,
kým sa zažne nepokojné slovo.
Potom je už celkom blízko k čistým súvetiam
a k básni.
Tu kdesi na pobreží
v ľudskej a morskej reči
stretol som odviate aj súčasné.
Súboj a podstatu.
A tam za obzornou čiarou
kľuje sa ustavične nové víťazstvo.

NA ÚSVITE

Na brehu loďka. Šum a more. Sme tu sami.
Šerosvit krája ranné pozdravy.
Tam kdesi za obzorom nad vlnami
kľuje sa osúch krvavý.

Námorná strecha — zapálená krása
červeným zlatom rozlieva sa.

Panenské naše oči nenásytné,
na vlne kolíše sa čajka strieborná.
Krváca rubín. Potom deň už svitne.
Hej, slnko, nalej úsmev do prázdneho dna!

Námorná strecha — zapálená krása
červeným zlatom rozlieva sa.

Ktorýže kryštálik a ktorý lúč je prvý?
Kto by tu skúmal gravitačný pád.
Možno v tých vlnách sú aj kvapky mojej krvi.
Ach, kdeže končiť a kde začínať!

Námorná strecha — zapálená krása
červeným zlatom rozlieva sa.

Vzývam ťa úsvit karmínových lúčov,
čo zlatou ihlou pozošívaš našu zem,

čo k všetkým srdciam nosíš zväzky kľúčov
ponad azúr, ponad chmáru dlhých tiem.

Námorná strecha — zapálená krása
červeným zlatom rozlieva sa.

A keď nám príde rozlúčiť sa za dňa,
možno tam v rodnom kraji slanú slzu vylejem
a čo aj ako ľadovizeň bude chladná,
pokolíšte ju, ako kolísali ste môj sen. . .

PRÍSTAV

Kamenný jazyk vyplazený na more,
žeriavy v neustálom chode.
Príchod a odchod. . .
Malé a ťažké lode.

Storaký signál, klaksón, výpust pary,
slanoba uvoľňuje zachrípnutý hlas.
Belostné čajky na stožiari.
Nový a nový hodokvas.

Povel a rozkaz. Kto ich sčíta do dňa.
Pri brehu známe zavŕzganie, lodný ston.
Na zakotvenom lane námorník si pevninu už
pozná
a na pobreží stovky dievčat — samej lásky zhon.

Matrózi zvlnia mesto ako šíre more,
ich úsmev vždy je nový a tak podivný.
S dievčatmi brúsia ulicami hore-dole,

kým sa rozvidní.

VEČER

Vlna k vlne
v tichom splne
túli sa.
Ako viecha
spevom špliecha
ulica.

Čajky, čajky,
biele vlajky
pri mori.
Túžba plesá,
kým deň v tme sa
ponorí.

Každú chvíľu
matróz milú
privinie —
rybár dneska
sieťou plieska
pri víne.

Keď sa zasní
v tichej básni
pohľad tvoj —
mesiac v splne
má sny plné
pôvabov.

NAMIESTO POZDRAVU

Keby si žila, bol by som ti kartu poslal, mama.
Na prednej strane pohľad mora,
na zadnej štyri verše —
poprial ti všetko dobré,
i zdraviu by sa viedlo lepšie.

Keď ty si ešte s nami bola, vieš —
vždy som sníval o ďalekých moriach.
Nič nechýbalo týmto diaľkam na kráse.
Len čo som v izbe chvíľu poosamel,
už oči zakotvili na modravých plochách
v atlase.

Takéto túžby teraz dvojnásobne bolia. . .

A dneska blúdim po nábreží sám
ďaleko v Odese pri Čiernom mori.
O jeden pozdrav je už menej.

O jednu bolesť viacej.

A predsa každá vlna tak sa nežne prihovorí.
Nado mnou mesto spiace.

Priam mesiac zažal na majáku červenkavé
svetlo.
V diaľke zašpliechalo ešte jedno veslo.

A vlna žblnká, vlna vyhadzuje vlnu
hore a dolu, sem i tam.
Dobrú noc, mama —

tú kartu doma na cmiteri sám ti prečítam . . .

PRSKAVKY NAD SEINOU

STRETNUTIE

A tak presne všetko ako dávno vo sne.
Objímanie miesto vzduchu,
láska miesto vody,
plátané striešky miesto oblohy.
Zapáľte oheň svitania,
nech sa chytia najintímnejšie hovory.

VYZNANIE

Sny a lásku prinášam ti z detstva,
čože mi chystáš ty však, Paríž môj?
Monológ večnej krásy? Tu som kdesi prestal.
Viem. Dnes my dvaja budeme si načistom.

Frygickú čiapku slnko zavesilo na Bastillu,
na každom kroku lacných bajadér.
Po Esmeralde na Place de Grève ani chýru.
Baskický bubienok.
A nové tanečnice v striptízovej paráde.

Ako ťa načať z tisíc jednej chuti?
Notre-Dame sa veky spúšťa do Seiny,
lunapark za vlaňajškom nemá kedy smútiť,
Louis vystrieľal si pre Ivonnu vejár kostený.

Koleso osudia sa krúti. Súhvezdia a čísla.
Ťahám si Veľký voz a sedmičku.
Kto ťa chce užiť — bez lásky nech ani
nepomýšľa,
tu každý stretne svojho detstva hviezdičku.

VÝSMECH

Aké je všedné po Paríži s mapkou v ruke.
Odlož ju! Ako dievča odkladá si sukňu.
Ulica a telo majú čosi spoločné,
oči v nich večne budú hľadať.
Vydať sa na potulky a ísť bohviekam. . .
Oči ťa povedú.
Oči sú nevyspytateľná báseň
a dovidia až celkom za slovo
a za mapu.

CLOCHARDI NA BREHU SEINY

Cintorín živých okolo mračnej rieky,
barety a fľaška vína pod hlavou.
Ostali už len vyznavačmi snov.
Voňavá káva, slnečný byt a teplá posteľ
a mesiac, čo primaľuje skutočnosť.
Dva životy a utrpenie uprostred.
Bulváre a predmestia si uložili do nôh,
preto ich majú do olova
a ťažšie ako verše bez rýmu.
Aj moja pieseň sa rozstupuje.
K akej láske?
K Seine, Kriváňu či Váhu?
Clochardi hľadajú si miesto —
a ja rovnováhu.
Z posledného bistra vypadli pred polnocou,
vypadli zo života ako z vlaku.
Svitanie odfúklo z nich France-soir,
budia ich maliari,
čo útokom si berú Notre-Dame,
budia ich šťastlivci,
čo našli prácu
a začínajú odznova.
Ech, priviať kúsok hypnotickej oblohy!
Bonjour, vykladači snov.
Bonjour, clochardi.
Už dávno vychladla vám káva, byt aj posteľ.

NA BLŠOM TRHU

Tak ako vlani
rozložil stany
mladý Jean —
chváli si tovar,
čo včera schoval
za diván.

Na blšom trhu
ponúka stuhu
mušelínu —
Jean si smiech cení,
hoc už dve ženy
ušli mu.

Predáva, kričí,
zdravie ti žičí
zo srdca —
na jeho krámy
kde-tu aj dámy
obzrú sa.

BULVÁRE

Bulváre učili ma písať nové verše,
kaviarničky vystreľujú metafory neónov.
Des Italiens, Sebastopol, Saint-Michel.
Hľadám si sever,
ale ten sa topí v Seine.
Ó, malá Marion,
čo núkaš cez deň lacné akvarely
a večer tvoje oči plné oblohy
snívajú o novom byte blízko Place de la
Concorde.
Námestia zarástli tvrdou bradou,
bulváre si holia smútok žiletkami Made in
England,
svoj mučivý pohyb
a všetky stánky hviezdnatého nepokoja.
Bulváre, bulváre,
démoni všetkých potuliek
Garibaldi, Montparnasse, Capucines
a Rivoli. . .
Pod mostom Royal Gérard Philippe kibicuje
Seine.
Aké šťastie, dnes nám hviezdy predĺžili pas!
Zažíhanie potuliek.
Báseň, je čas!
Obloha po polnoci všetko privolí
a potom láska všade mrholí a mrholí.

PRI FONTÁNACH PALAIS DE CHAILLOT

Zasmej sa, Trocadéro Palais de Chaillot —
v orientálnom štýle napil som sa
z vašich fontán.
Farebný balet na vode.
Z Veľkého voza Eiffel tupíruje svoju krásavicu
a potom je už na kaskádach celkom veselo.
Batérie vodostrekov odpálili stofarebnú dúhu,
nasiaknuté reliéfy stvrdli na prsiach.
Černoška z Mali na bielo sa smeje
ponad sny a nad pereje.
Rozprášené kvapky v kryštálkoch sa bijú,
kým hviezdy miesto lásky
rozsypali Debussyho harmóniu.

NA CINTORÍNE ZVIERAT

Už nezabrešú. Pokojné sú ako lane.
A nápis za nápisom. Soška k soške, živá stráž.
Už neobliznú domácim a známym dlane,
už nevrtia sa, netúlia a bokom ani nevrčia.

Nanette, Dax a Hektor, bernardín Barry,
priateľstvo za hrob pre záchranu človeka.
Jediné pohladenie posúvalo milodary
a teraz vďačnosť do granitu si ich oblieka.

Toľko je slov, a zrazu nie a nie ich sklenúť,
pália ťa epitafy, príkre dvojveršia.
Ach, ako ďaleko je k ľuďom. . . Toľko blenu.
Prečo až zem a kameň lásku doriešia?

Aká si prečudesná ľudská trasa!
Kto orámuje zapadnuté hroby za vojny?
Ó, ako človek ľudstva ľahko vzdá sa.
Prečo sa život vykupuje iba nábojmi?

Cintorín vernosti. Len smútok z neho ukrajuje.
Človek a zviera. Postriebrené tuje.

PLACE DE LA CONCORDE

Do štvorca zastrihnutá história.
Pri obelisku Champollion s Kleopatrou
odvíjajú zauzlený čas.
Paríž je dúha. Tisíc farieb prečítaš!
Fontány do stratena rosia hieroglyfy
a ja sa zberám k Márii Antoinette
rozvyzváňať svoj kalich nedopitý.
Noc ako gilotína plná ocele a lesku.
Paríž si ladí ohňostroj na barikádach,
hranatú lásku na dva prsty
tak čistú a tak rezkú.
Mesiac sa ukryl kdesi pod kabátom
a potom dali slovo revolúciám a katom.
Robespierre a Danton a vy všetci iní,
padla už čepeľ gilotíny.
A padá, padá letná noc.
Teraz sa milenci tu stretávajú,
trhajú hviezdy. Už aj mesiac
je im na milosť.
Len pod sochami štyroch miest
učia sa všetky ťarchy prvej lásky niesť.

ZVONÁR V NOTRE-DAME

Veže, veže, kam až za výškami? Kdeže?
Quasimoda zvon už nezraní.
Slnko v Seine konfety si reže,
nový zvonár prišiel predvlani.
Čudný kostoš, čudný hráč.
Notre-Dame má poranené veže,

dá im aspoň desdurový fáč.

PRSKAVKY NAD SEINOU

Pieseň hviezd a dúhu rosy
každý bulvár v sebe nosí,
explodujú slová, sny —
Bonjour, Paríž stokrásny.

Pomaranče sladkej triašky
rozdávajú ženy z lásky.
Márne čakáš reprízu,
zašlé dni už neprídu.

Svetlo z ulíc pozbierame,
málo je ho v Notre-Dame —
oblúky ho zastreli
ako bulvár čerstvé makrely.

Vlečniak brázdi po vlečniaku,
lásky je tu ako maku.
Klzká Seina, Kleopatrin driek,
namočím si prsty. Lacný liek.

Magnetofón krúti pásku,
na Montmartri lovia krásku,
vodomet sa plaší do rána,
platňa lásky dávno zodraná.

Vybuchujú sny a oči,
lunapark sa veršom točí,
prskavky už nad Seinou
letia, letia nocou zasnenou.

VERSAILLES

Zlato sa dotklo brány
a veľkosť rozložila svoju ružu v nádvorí.
Utíchol dupot koní,
chichoty dvorných dám.
Uprostred opustený koník
na ňom Ľudovít štrnásty tak sám a sám.
Posledná stráž a stojka prišla na kráľa.
Tu stoja a sa radia
Le Vau, Mansart, Charles Le Brun,
kým z oranžérie si hore parkom
vykračuje majster Le Nôtre.
Dvíhajú kameň a zeleň,
aby sa vysmiali kráľom, turistom a storočiam.

DÔME DES INVALIDES

Renesancia kameňa a myšlienky.
Aj tu je dávno po boji.
Na červenom sarkofágu svetelný lúč
operuje minulosť.
K nohe zbraň!
Rivoli, Pyramides, Marengo, Austerlitz —
Yéna, Friedlant, Wagram, Moskva.
Kameň a sochy.
Za jeden frank sa ponúkajú všetky víťazstvá,
Napoleon Bonaparte na rade!
Je ho celý Paríž, Európa, celé dejiny.
Veľkých mužov Zem sa bojí
a oni sa len báli zeme.
Na poctu zbraň!

Krása a veľkosť snemovali vo Versailles —
zas ďalšia zmluva.
Súkromné kabinety Márie Antoinetty
čas dávno prevetral.
Len salón po salóne sa tu vzdúva.
Aj zrkadlovú Galériu vojna prepílila
až po samý mier.
Kráľovskej spálni už len brokát
závidel.
Dejiny si vymývali jazvu po jazve,
kým tróny odšumeli
podľa rodokmeňa výbojov.
Le roi est mort!
Vive le roi!
Už iba ticho. A v tieni múrov
opadali piesne trubadúrov.
Ponad gobelíny šuštia
historky a legendy.
Dobrú noc, králi.
A sprievodca nám po prehliadke poprial
spokojný a milý večer nedeľný.

NA PLACE DU TERTRE

Slnečník, stolička a stojan.
Na kolenách paleta.
Pod holým nebom samý ateliér.
S'il vous plaît, monsieur, Souvenir!
A hneď aj priamo štetcom načne ťa.
Pár ťahov
a cez tvár ešte siluetu Sacré-Coeur.

SPOMIENKA NA ROBERTA DESNOSA

Otváral srdce a posunul vždy báseň o nádej.
V nádeji chytal slobodu,
veršami prepašoval oblohu
a tá ho celkom ukryla až u nás v Terezíne.
Bolo to dávno, dávno v strašnej zime. . .

Tu kdesi býval v tejto ulici.
Murári ťahajú lešenie
a milenci snívajú o novom byte.
Piesenka krúži. Ostalo víno nedopité.
Tí dvaja bývajú už v novom byte.
Ukladajú pianíno, knihy do knižnice,
popolník a fúkaného koníka.

Tam kdesi ponad Seinu hviezdy recitujú báseň,
ako Robert Desnos uzavreté srdcia odmyká. . .

KAM TO UHÁŇAME

Nové verše dráždia ako veže veľkomesta.
Seina lenivo sa smeje do očí.
Ohrdzavie pohľad, čo o túžbu nestál,
čistú lásku ťažko hľadať v tomto storočí.

Kam to uháňame? Kam bez snov a krídel?

Bojím sa, ach, z toľkej krásy málo básní vzíde,
tak to býva často pri mori.
V Tuileries sa sochy osmelili k panychíde.
Aspoň teraz Rím a Grécko na um príde
ako tie dve plavovlásky v Rivoli.

Kam to uháňame? Do chrámu či ku striptízu?

Nechaj, dievča, smútky, čo ťa toľme hryzú,
nechaj bistrá, nuditu aj brlohy.
Svet je plný farebného hmyzu,
kým si mladá, každý z teba čosi uloví.

Kam to uháňame v ohrdnutej trýzni?

Zhášam do samoty. Paríž, ty ma láskou prižni,
veď sa mi jej ušlo celkom primálo.
Obúvam si stomíľové čižmy,
vybuchujú vášne v rozpálenej vyhni,
aj mňa zažíhanie srdca až sem privialo.

Kam to uháňame dňom aj nocou krásy?

Padám k hviezdam. Hviezdy každý natrhá si,
bulvár po bulvári píska si ťa do taktu.
Poézia sama sotva nás už spasí.
Čistú lásku dali do čítaniek ako rozprávku.

Kam to uháňame? Lokály sú zradné.

Kalvadosujem a koňakujem. A som na dne.
Na vlečniakoch provokuje nápis Flauberta.
Sny a túžby. Vendômský stĺp nedosiahne,
horia akty, nespútanej lásky liahne.
Noc ťa zviedla k Folies-Bergère. Tam aj zotrie ťa.

DEŇ A NOC NA MONTMARTRI

Celú noc som kráčal,
kráčal rovno k Sacré-Coeur.
Kráčali predo mnou a budú kráčať po mne.
Jedni s modlitbou,
druhí so vstupenkou sexi-barov
a iní s utopeným srdcom
v koňaku a beaujolais.

Ó, Folies Pigalle.
Ťažkí elegáni v ošúchaných smokingoch
obrubujú slová ľahkých žien.
Láska sa dávno rozpadla už na posunky.
Ó, strip-box stories, Narcisse, Le jeu d'eau,
La roulette, Bar de Sully.
Neóny vybuchujú ako cigarety chuligánov.
Trikolóra sa už nevie zmestiť do ulíc,
hučalo a vrelo dom o dom.
Štrnásty júl v ohňostroji
a láske a túžbe bolo do iskier.
Na poschodiach zadrhli sa žalúzie
priam ako zipsy na sukniach.
Vstupné dva franky.
Entrez, s'il vous plaît.
Začína tieňohra odokrytých ruží
na vykľačanom vlnobití rozpálených tiel.
Kade ísť? Všade na prechod.

Divoký kankán prestrihuje nedočkavé oči,
oblieha naliehavú výzvu do tanca.
Slnovrat prsníkov ako láva prevalil sa.
Omarova múdrosť,
horúce ústa, oči, ktoré predlžujú noc,
ktoré tu oslepujú svitanie.
Lupene odpadnutých gladiol,
krvavý záder zachladnutej hviezdy.
A kdesi vo vedľajších blokoch vyzváňa budík
a okno zatrpknuto pasuje sa s tmou.
Rušňovodič Pierre-Jean sa chystá do šichty,
povezie ľudí z Gare du Nord do Boulogne,
ešte aj tých, čo zabudli si nocľah na Place
Pigalle.
A keď prekrižujú Amiens,
cintorín Montmartre sa na štrbavo zavidní
presne nad obrubníkmi Heineho a Dumasa,
čo recitujú báseň v próze
z prísľubov a premárnených márností.

Všetko je už na bielo.
Biela je bazilika Sacré-Coeur,
čo máva zbožným turistom,
čo každé ráno poodpúšťa uliciam a uličkám,
poníženým a trpiacim,
hladným a márnotratným,
čo šiesty zmysel nenašli si v Sexi-party.

Všedný deň preplákol ultramarín noci
a v lopatkách Moulin-Rouge to zaskočilo
na úsvit.
Vrátnici pozvešali obrázky,
aj rubín nepokoja,

aj fantastické akty
a cudzinci tu píšu domov pozdravy
a zbožné karty.

Kolobeh dňa a noci. Vždy ten istý.
Telo a spokornenie.
Skrvavené listy.

MESAČNÁ NOC

Červený melón kotúľa sa po strechách,
prezretý a samé čierne zrnká.
Od červene sa celý Paríž chytil
a čierna je len noc, čo nosíš v sebe.
Debussy pri fontánach farebne si brnká.
Od Sacré-Coeur až k Eiffelovke
visí pomyselné lano.
Hazardér mesiac chystá sa priam na balet.
A takto je to každú noc a každé ráno.
Za všetko sa platí. Iba za smrť nie.
Myšlienka sa potkla — ale báseň visí.
Na lane teraz ty si.
Ty si.

NA CINTORÍNE PÈRE-LACHAISE

Katedrála pod holým nebom
a vykľačané ticho nad nami.
Stojím a počúvam.
Bije do dejín
a mne sa zrazu vyjasnieva na báseň.

Múr komunardov slzí dennodenne z ruží
Aux morts de la Commune.
Je ticho po krvi.
Akoby dočasnosť sa vyklonila
z jednotvárnych viet.

Kde ma to tiahne?
Kam až za hraničnú čiaru?

Kameň a tráva.
Dve slová EDITH PIAF.
Do harmoniky tečú La vie en rose
a iné a iné. . .
Starenka prikrýva kvetmi posledný šansón.
Nepoznám koniec.
Holubice odtlieskali koncert,
kým Héloïse a Abélard
dosnívali svoj mramorový sen.

Akoby zrazu zaskočilo v slovách,
iba krok a kamienky.
Myšlienky trepanujú lebku.
Ó, môj Apollinaire,
zaveľte maršalom a vojvodcom.
Dosť bolo kanonád,
nech sa vystreľujú iba metafory,
nech zasiahne nás iba láska.

Ako je ľahko k Rossinimu.
Babie leto dolaďuje tuje
a Cherubini so Chopinom viažu nový štýl.

Tam — tatata — táá.

Ach, koľko je tu nekorunovaných kráľov.
Smrť vyrovnáva všetky záhyby.
Pokojne postoj.

Dnes som sa dostal celkom do Paríža,
dnes som sa dostal
celkom k sebe.

SPIEVAJME ĎALEJ, OBZORY

V DRÁŽĎANSKEJ OBRAZÁRNI

Jak pútnik nenásytný stojím pred obrazmi
a skúmam každý výbuch storočia.
Ohňostroj farieb. Koria sa mu králi, učenci aj
blázni,
kým vyšľahnuté pulzy už len krvi otročia.

Jak v katedrále blúdime tu. Tieň a svetlo —
lomené ticho, najmilosrdnejšia gotika.
Rozhranie do dejín sa na oleji stretlo —
pozemskosť priamo božstva sa už dotýka.

V drážďanskej galérii zabudli sme na vojnu
a biedu,
s Rembrandtom dvíham pohár južných vín.
Vyzváňaj, krištáľ, a nech tiene k svetlu vedú,
v puklinách plátna smaragdovú bolesť utíšim.

Vzácne je žiť a podobať sa spevavému vtáku,
odpúšťať ľudstvu cestu strašných omylov,
keď človek ukrižoval sny pre bohorovnosť dáku
a teraz hľadá utíšenie z farieb motýľov.

Aj katalóg mi v rukách zaostáva. Čo už na tom!
Z tých tvárí jednostaj sa potácam.
Labyrint čiar a harmónií odvíja sa zlatom,
čo jeden ťah a štetec — skicuje si cestu sám.

Sixtínska madona. Aj v archanjeloch vrie to —
čím hlbšie hľadím, tým viac strácam ju.
Hlavou mi hučí Van Gogh, El Greco a
a Tintoretto —
dejiny živé s nami kráčajú.

S Dianou cítim návrat z poľovačky. Samá
láska,
Venušu spiacu, ktorý pohľad zobudí?
Ej, Botticelli, Umieranie na troch stupňoch,
slastná triaška,
keď porovnávam skazu z atómovej obludy.

Nicolas Poussin, s vami postáť v kúzle lesa,
dobehnúť zauzlený prameň nádeje
a zviesť tak žľabom nepreberný smiech, čo
chvie sa,
čo pustým srdciam snehy lásky naveje.

Údery krvi, trudné dumy do poryvu,
z palety lásky vonia nehynúca jar.
Na Zwinger dlho myslím, na tú pieseň večne
živú,
kde prihovára sa ti každá byľ a každá tvár.

LUNA CADOURILOR

Milujem mestá, ktoré majú svojský štýl,
ulice ponavliekaš ako vzácne perly —
ľahko sa v nich rozchodíš.
Luna cadourilor odtrhol sa z hviezd.
To nie je karneval, ani jarmok, ani hody.
To je láska, túžba, kade sa len chodí.
Vianočné gule, chvojina cez celú ulicu,
stofarebné girlandy až po Čiernu katedrálu.
Zhorené oblúky. Aj svätí v soškách, akí smutní
sú.
Gotiku obnovujú rebro po rebre.
Cítim, že mám státisíce očí.
Ale mne stačí jeden pár, čo ma za sny povedie. .
Ešte nás čaká Panoramic,
lanovkou stále hore a hore.
Trojrečový Brašov na dlani.
Sídliská a sídliská ako orlie hniezda —
olovené mračná nad nami.
V kabínke Teleferic-timpa myslím na Kriváň
a Vrátnu —
dolu ponúkajú novoročný dar.
Úsmev a šťastie.
Škoda, ďaleko je ešte u nás jar.

NA HRADE BRAN

Obrázok strašidelný prinášam si z mladosti,
tajomný hrad a výkrik, tiene fialových rúk,
záhadné chodby, kde sa iba noc a prievan
zatúla.
Zaschnuté kvapky krvi.
Upír z filmu Dracula.
Stúpame a stúpame. Schody a schody.
Z izby na izbu prehŕňame históriu
Mircea Batrin, Gabriel Bethlen, Vlad
Tepes-Dracula.
Už neublížia, zvetrávajú v ráme.
V armarách a gobelínoch rody preberáme.
Turisti s aparátmi behajú si bohviekam,
ešte dve-tri snímky v okne —
dievčatá miesto dvorných dám
prstami vylaďujú lokne.
Ale mne je tu tak čudno, som tu ako sám.
Prítmie sa rozdrobuje na vzdych, hrôzu, strach.
Ako dobre na nádvorí južný vetrík podúva. . .
Ešte jeden pozdrav dcérke z Branu
a tichú báseň na zdrap novín dopísanú.

Krvička na majáku Westerplatte
zavýja.
Dzintari, Bulduri už neznie. Iné state.
Harpia!

Aj tu sa míny dotýkali mora
bolestne.
Aj tu sa odvrátila duša moja chorá
od piesne.

Sopoty, Gdynia, Gdansk a iní, iné.
Oliwa.
Bach za organom? Myšlienka sa rinie
hojivá.

Hranice podozrenia. Ktože sa tu mierom
zaručí.
Šlabikár otváral sa s mašinkverom
v náručí.

Otáznik pokoja tu kdesi visí
na Odre.
Ach, more, more, s kýmže ty si
zadobre?

Ó, Baltik studený a drsný, Baltik
tragiky —
tu každý kameň prisahal by
na dýky.

Či Swinemünde a či Świnoujście
na mape.
Len ku životu vždy sa užšie!
Váhate?

VEČNÝ SÚBOJ

Vrbiny, smreky, bôry,
černobyľ.
Nepokoj, láska, vzdory,
kde sa mi tanier detstva nerozbil.

Vyzliekam slová zo sna
podvečer.
Ku hviezdam noc si kľaká skvostná,
storaké smútky dovlečie.

Rybárov k ránu stretám —
páchne sieť.
Človek sa trepe k métam
skamenieť

pre ťarchu potutvárnu,
v ktorej sme iba ľuďmi ostali.
A tak sny naše neostarnú
ako tie víchry trieskajúce o skaly,

ktoré tu veky stoja,
vzdorujú —
ľadovce odštepnuté z nepokoja,
balvany, čo sa túlia o tuju,

lebo aj more túži po zeleni
a tečie do lesa.
Potom sa hviezda na ozvenu zmení
a v rannom zrkadlení ozve sa.

Poznáte dobre toto vrenie,
storaké čipkovanie po okraj,
keď vlna vlnu nenávratne ženie,
kým roztrieštená kvapka sceľuje sa jednostaj.

To je ten súboj večný
dávnych síl —
i keď sme pretváranie žili v triaške väčšmi,
zánik a zrod však od nich závisí.

KTOŽE MA VRÁTI

Zbieram si sny a dojmy
jak hľadač jantáru.
Oči mám v mori, slová v ohni
a v srdci bolesť prastarú.

Ktože ma vráti prílivu a vlnám,
zaviatej tvári mesiaca?
Deň čo deň seba samého tu skúmam.
Len v hľadaní sa človek nikdy nestráca.

VARŠAVA

Ako novoveké vykopávky
tak sme my načínali Varšavu.
Každý pás zeme podpálený do krvi a odvahy.
Čudesná geometria,
kde čas vytyčuje otvorenú trasu,
aby sa žilo,
aby sa išlo ďalej.
Byť či nebyť!
Milióny rúk ťahajú lešenie minulosti.
Hahó, prítomnosť a budúcnosť.
Podúva nová hymna až po glajchu,
až celkom po srdce.

Ó, zmŕtvychvstanie Starého mesta.

Murári a obkladači nabíjajú cement
a maltu,
neóny vybuchujú miesto rakiet,
aby sa bývalo, tvorilo a objímalo.
Krypty a chrámy, kanále a pivnice.
vydajte svedectvo víťazstva a odvahy!

Pri Saskej záhrade pahýle rumovísk.
Ruže a pieta.
Neznámy vojak sníva večný oheň slobody.
Výmena stráže.
Vľavo hľaď!

Horstvo rúk a sŕdc sa dalo na výboj.
Aj reč už čosi zmäkla:
Bardzo ladnie. Proszę pozwolić —
kým Siréna s vytaseným mečom
zobrala čas na povel:
Jeszcze Polska niezginięła.

LAZIENKY

Aké len šťastie v zeleni sa strácať,
keď azúr privoláva stofarebný verš,
keď od úsvitu nakláňa sa pieseň vtáčat
a ty už krajšie prirovnanie nepovieš.

Lazienky načíname Chopinom a jazierkami,
čo dúm a dejov pod dubami prevanie —
v rododendronoch, sekvojách a tujách sme tak
sami.
Storočie každé na úvetrí, v prievane.

Ako morská perla, ako sama Afrodita
tak sa palác z vody dvíha do krásy.
Aj labuť s labuťou sa na hladine víta,
belostný raj sa v srdci ohlási.

Merlini, Monaldi a Bacciarelli,
kto medzi vás raz vstúpi, slová hľadá si.
Aj vám sa ruky fantáziou strašne chveli,
kým dlátka vyladili sny a neskončené zápasy.

Skupinka po skupinke všade zvonia tváre,
plašíme nymfy, letohrádky, jazierka.
Paleta cudzích rečí, obdiv neustále,
radostné slnko kolo krku sa nám navlieka.

Belostné chodníky sa predlžujú ku obzoru,
dvojice hľadajú sa v objatí.
V Lazienkach liečim ubolenú dušu chorú,
kým hviezdy v očiach nové krásy zrodia ti.

S POHĽADOM FIALOVEJ DÚHY

Šťastný, komu sa ušlo sedieť chvíľu na ležadle
s pohľadom fialovej dúhy na more.
Niekto sa bál už mora na pevnine,
vykúpal v strachu tvár a oči zvädlé
a niekto v búrke kobaltovým šťastím zahorel.

Jedni sa tackajú jak Verlaine kolísavý,
tí druhí, bledí, s vyčisteným žalúdkom.
Čo všetko dal by si za pásik rodnej trávy!
Len maják prikladá nám rubínový obklad
ľahučko.

Už ani čajkám nechcelo sa s nami ísť.
Hore a dolu. . . Z boka na bok.
Práve začal morský twist.

NA OBZORE DOVER

Siréna vystreknutá ponad rozzúrené more,
kráľovná úbeľu a kriedy.
Pri tvojich nohách slnko vo vlnách si orie
a čajka za čajkou sa chystá na výzvedy.
Pevnosť sa v rozvalinách rozplakala.
Strážne veže.
Albión, otvor náruč. Kade k láske? Kdeže?
Dover si svieti morom, svieti mramorovým
bralom.
Akoby detstvo cvenglo kdesi v atlase.

Tak sa mi to všetko zdalo.

SPOMIENKY MRHOLIA

Vlak letí krajom zvalcovanej trávy,
ovečky odriekli sa baču, salaša —
kým príroda si veľký odpust slávi,
kraj tento rodnú farbu do očú mi nanáša.

O hrubú zeleň opreli sa moje sny,
bár srdcom rozľahli sa dávne ozvy.
S mladými dubmi bol som rovesník.
Ach, kúzlo života som z klbka neuhádol rozviť.

Čudesný duel. Život vždy mal svoju noblesu.
Spomienky mrholia. A tráva vystiera sa do
Walesu.

NOČNÁ PLAVBA

Loď odkrajuje vlnu po vlne,
loď sa s nami v diaľke tratí.
Tmavá noc hádže siete na palubu,
chytá si nás.
Zakázané myšlienky, klzké ako lety
albatrosov —
už nevieš sa zbaviť výčitiek,
počuť len šplechot vĺn.
Aj v tebe zmesačnieva slaná spomienka
Za nami maják —
jediný svedok morseovky rýb.
Červené svetlo obnovuje rytmus,
noc všetko do úsvitu poráta
aj sny, aj túžby od brehu k obzoru.
Hviezdy sa skryli za slová
a tie tu kotvia ako ťažké krížniky
hlboko pod brázdami vlnobitia.
Vysoko na palube
počúvaš praskanie času,
hukot stratených vecí,
krutý osud utajenej rovnováhy.
Ale more je trpezlivé,
dobre pozná naše sny a smútky,
naše vody večne tečúce,
kade sa slnko spriezračňuje na srdce.

Nič nevyzradí,
z perlenia sa neustále obnovuje —
závratná hudba pohybu,
čo pretvára sa večným štýlom z vlny na vlnu.
Ó, slaná slza samoty.
Kedysi hovorili, že máš more v očiach.
Lež tvoje oči uriekli túto noc,
preto sme bez hviezd.
Bezvetrie počúva a predurčuje novú podobu,
kým diaľka po diaľke sa očisťuje
a na obežnej dráhe smútku
vyžblnkáva nový štýl.
Počúvaj dobre šelest, šum a nárek.
vzácne súvetia a básne,
čo ťa kolísali doma v trojjedinom zvuku
pri Váhu, Kysuci a Rajčianke.
Vody a pohyb, pohyb a vody. Večné plynutie.
Obzory priam sa podopreli prísvitom.
Iskierka slova, plamienok sna. Oheň
a chválospev.
Kdesi v diaľke ako pílkou reže sa svetlo.
Krvavý zlatorez.
Noc pripútaná k hladine.
znehybnieva v rose úsvitu.
Ako ťa predbehnúť, keď sa srdcu pripozdieva!
Odkiaľ sa toto všetko valí?
Nepokoj škrtol o kolísavú priestraň
a nový deň sa korunuje víťazstvom.
Z oblohy na more — z mora k oblohe.
Vlna a vlna.
Všetko to beží ku tebe.
Aký si rozspievaný morský slovosled!
Vysoko v tebe zuní šťastný nepokoj.

NA ZLATEJ STRUNE

DOMA

A opäť doma, Považie ty moje krásne,
materidúška, podbeľ potratený pri štreke.
Dych sa mi tají, zmĺkli exotické básne.
Rozprávka rodná, recitujem si ťa. Oči privreté.

Pšeničná vôňa stúpa do živičnej hory,
na šnúrku lásky doliny si k vrchom navliekam
a kým tak domovina celá do teba sa vnorí,
zamávaš koscom, deťom, šarkanom, čo letia
bohviekam.

Voňajú chlapi robotou a rodnou zemou,
vo vlaku je ich celá hora, samý les.
Belasé nebo líha ku hrabačkám v pokosené seno.
Domov ti srdcom spieva aj v tie diaľky spanilé.

Bulváre, Hyde Park, Piccadilly, Versailles,
Paríž,
porýnske strapce, Schönbrun, oceán a bože,
čo ja viem —
v tom zlate ty však jediná tu najčistejšie žiariš,
ty drahá moja, moja rodná zem.

Všetko tu spieva, prihovára sa ti v rodnej reči,
stratené diaľky políhali do srdca.

V cudzine vždy si sám. Však doma vždy si niečí,
aj bolesť ľudskejšie sa do záhybov poskrúca.

Tak opäť doma, Považie ty moje krásne,
materidúška, podbeľ potratený pri štreke.
Dych sa mi tají. Zbohom, exotické básne.
Rozprávka rodná, recitujem si ťa. Oči privreté.

NAŠLI SME SEBA

Našli sme seba v ťažkej páli, v ťažkom suchu,
a predsa boli krásne tieto krehké sny.
Rástli sme na bolestiach do rozruchu,
kým v túžbach vyzváňal nám smútok prelestný.

A predsa boli krásne tieto krehké sny,
zakvitli rázcestia a slová sladkej viny,
kým v túžbach vyzváňal nám smútok prelestný,
bežali ku nám polia zlatej domoviny.

Zakvitli rázcestia a slová sladkej viny,
slnko nám vykrojilo tiché slová z úst.
Bežali ku nám polia zlatej domoviny
a učili nás v sebe bolesť zabudnúť.

ŽILINSKÝ MOTÍV

Opusteným mestom ktosi kráča,
sám si vyšiel, sám tak popod arkády —
bolesť verša — dávna rana spoza fáča,
ktože ťa len do piesenky naladí?

Samota a bolesť horia ohňom lásky.
Roky, roky, kto vás vráti detským snom?
Zasekol sa život o prekážky.
Bože, koľko sme sa naslúžili nezmyslom!

Ktosi kráča mestom popri farských vežiach,
históriu ulíc viaže do cechov.
Roky, roky, ako tátoše si bežia
plné slz i úsmevov i posmechov.

Ktosi podelil si všetko snenie s nami,
kráča v čerstvom snehu celkom sám.
Na prstoch sa porátame dobre známi. . .
Roky, roky, ako rád sa vo vás preberám.

ROZSUTEC

Skalina stoveža tá nad priepasťou,
slnko a dažde zošívajú hradbu stien.
Kto raz sa vybral za slnečna skalnou vlasťou,
ten v kosodreví dosníva svoj veľký sen.

Na brale skalný orol blesky priťahuje,
pukliny v tiesňavách — ach, číra gotika!
V hlbinách ručaje a neodkryté sluje
spievajú hviezdam sonet do ticha.

V úžľaboch trhlín opriadajú hieroglyfy,
zbojnícky chodník uhniezdený papršlek.
Jánošík meral slobodienku na buky a rífy,
odvaha vyklenutá riečišťami riek.

Ako vás pomenúvať, končiare a skaly,
čo nedostali ste sa na mapu či na obraz!
Odveké krásy do tajomstva zvetrávali,
kým skalné mesto postriebruje sneh a mráz.

V studienkach horských zbieram túžby ľudu,
čarovné víly vybíjajú opasky.
Valašky v bučinách sa k novej piesni rúbu,
v dolinách už len starý chodník boľastí.

ZÁZRIVÁ V ZIME

Sťa mladucha, tak nežne túli sa,
odetá v bielulinkom šate.
Toľko z nej prší decembrových krás,
kdekoľvek hovor načínate.

Oravské domky ako hniezda pričupené,
defilírka vrán, kostolík a zvonica.
A večer drumbľa, spev a harmonika
tak nevýslovne ku nám kloní sa.

Zázrivským dievkam úsmev kopnie,
mládenci na zábavu brali nôž.
Na voze vyváža sa celá svadba
a chlapi čisté pijú za posledný groš.

Zvážajú drevo. Dedina si ľahla do vlačúh.
Leto tu ešte vonia celkom po kôre.
Hrkálky saní tak ako vlani
zvonia si bielym snehom v pokore.

Od ostravského vlaku chlapi prichádzajú,
uzlíky silikózy prášia do cesty,
modravé svaly na oceľ im stuhli —
doma sa aspoň zvlieknu z čiernych bolestí.

V Havranej doline sa nebo stráca,
už neklepoce starý mlyn.
Heš, čierne vrany. Záprah mračien.
Ako im toľkú tichosť závidím.

Zakľaješ, zavýskaš a popľuješ si do rúk,
hen z Pálenice ozve sa ti Rovná hora —
Na privrátených svahoch listujeme v kopcoch.
kým nekonečné túžby plávu do horského mora.

Ach, mať tak smútok už len v slovníku!
Obežnice odmotávajú klbko z rozprávok.
Život je vlastne dlhočizná rozprávka
Kde bolo — tam bolo. . .
Aladinova lampa všetkých zázračností.
Zapadajú slová
a vzdych sa vrýva do džberíka pamäti.
Chcel by si zasneženú hviezdu stiahnuť do
pohára,
ale slovo už dávno nocuje kdesi vonku —
ešteže stihneš prehodiť si vandrovnícky batoh,
lebo je smutno samému v sebe.

Buď s nami, láska,
keď príde hodina vyhľadať si cestu
začínať znova —
dotyky prstov do siedmich rán,
aby si videl v nedočkavom čase,
ako ťa vyklonené rána pribíjali v kvetoch,
kým obloha si prišla na svoje.
Výčitky starnú,
budúcnosť čistá horí vlastným telom.
Začínať znova.
Triašky a údiv. Sny a bolesti.
Nepokoj prstov, ktoré zhasínajú úzkosť,

nepokoj prstov, ktoré v pahrebe návratov
nahrnú krv i slzy do očú.
Zem sa ti prihovára.

Buď trpezlivé, slovo človeka!

KATOLÍCKA UNIVERZITA
V RUŽOMBERKU
Univerzitná knižnica
Hrabovská cesta 1
034 01 RUŽOMBEROK

OBSAH

Sny a lásky 7

ČIERNOMORSKÉ VARIÁCIE

Východ slnka 11
Čajky 12
Varna 13
V Zlatej rybke 14
Pohľadnica z Nesebaru 15
Z prímorských potuliek 17
Človek je už taký 20
Na úsvite 21
Prístav 23
Večer 24
Namiesto pozdravu 25

PRSKAVKY NAD SEINOU

Stretnutie 29
Vyznanie 30
Výsmech 31
Clochardi na brehu Seiny 32
Na blšom trhu 33
Bulváre 34
Pri fontánach Palais de Chaillot 35
Na cintoríne zvierat 36
Place de la Concorde 37
Zvonár z Notre-Dame 38
Prskavky nad Seinou 39
Versailles 40
Dôme des Invalides 41
Dobrú noc, králi 42

Na Place du Tertre 43
Spomienka na Roberta Desnosa 44
Kam to uháňame 45
Deň a noc na Montmartri 47
Mesačná noc 50
Na cintoríne Pére-Lachaise 51

SPIEVAJME ĎALEJ, OBZORY

V drážďanskej obrazárni 55
Luna cadourilor 57
Na hrade Bran 58
Baltik 59
Večný súboj 61
Ktože ma vráti 63
Varšava 64
Lazienky 66
S pohľadom fialovej dúhy 68
Na obzore Dover 69
Spomienky mrholia 70
Nočná plavba 71

NA ZLATEJ STRUNE

Doma 75
Našli sme seba 77
Žilinský motív 78
Rozsutec 79
Zázrivá v zime 80
Zem sa ti prihovára 82

JÁN FRÁTRIK

Diaľky v nás

Vydal Slovenský spisovateľ
Bratislava 1986
Zodpovedný redaktor
Vojtech Kondrót
Jazykový redaktor
Július Vanovič
Na prebale výrez z maľby
Imra Weinera-Kráľa
Výtvarný redaktor
Dušan Grečner
Technický redaktor
Karol Dufek
Tem. skup. 301/13
Číslo publikácie 3265
Vydanie prvé
Náklad 1200 výtlačkov
AH 1,84, VH 2,12
Vytlačili Tlačiarne SNP, n. p.
závod Neografia, Martin
Strán 88
Výmer SÚKK č. 1823/I-84

Viaz. Kčs 10,—
13—72—022—86
601/22/85.6